

sine Omgivelser, var han en Gang paa Nippet til at dø, fordi man havde glemt at give ham dette Beroligelsesmiddel. Derfor har jeg ogsaa sagt til min Kone, at dersom jeg en Dag skulde blive syg, maa hun ikke glemme at bilde mig ind, at jeg er bleven udnævnt til Konsejlspræsident; saa skal jeg nok hurtigt blive rask igen.“

Mens Bispen lo, forholdt Tønnesen sig stadig tavs og skød endog Underlæben frem ligesom for at give til Kende, at han ikke fandt mindste Anledning til at istemme denne Munterhed.

I dette Øjeblik viste Emanuel sig paa Verandaen og kom hen og hilste.

Bispen modtog ham saaledes, som en Bisp nødvendigvis maa modtage en ung Gejstlig, hvis Adfærd har givet hans Foresatte Anledning til Indsendelsen af en udførlig motiveret Besværing. Dog syntes hans afmaalte Hilsen noget indstuderet, og den formaaede da heller ingenlunde at formilde Provst Tønnesen. Tværtimod, da Bispen, mens Emanuel tog Plads ved Bordet, fortsatte sin Tale og med en vis parlamentarisk Selvbehagelighed udbredte sig om den politiske Situation; og da han ved denne Lejlighed ganske uforbeholdent udtalte sin Tilslutning til flere af Folkepartiets Bestræbelser for at omregulere det offentlige Liv og